

Глава 1

Когато бях на шест, веднъж видях в една книга за Девствената гора, наречена „Истински истории“, приказна картинка. Тя изобразяваше боа, поглъщаща диво зверче. Ето копие от рисунката:

В книгата пишеше: „Змиите боа поглъщат плячката си цяла, без да я дъвчат. После не могат да помръднат и прекарват следващите шест месеца в храносмилане“.

Това ме накара да се замисля какво ли се случва в джунглата, така че на свой ред успях да нарисувам първата си рисунка с цветен молив. Моята рисунка номер 1. Ето я:

Показах произведението си на възрастните и ги попитах дали рисунката ми ги плаши.

Отговориха ми: „Защо да ни плаши една шапка?“.

Рисунката ми не представляваше шапка. Представляваше боа, която храносмила слон. Тогава нарисувах боата отвътре, за да могат възрастните да разберат. Те винаги имат нужда от пояснения. Моята рисунка номер 2 изглеждаше така:

Възрастните ме посъветваха да нарежа рисунките на боа отвън и отвътре и да започна да изучавам география, история, смятане и граматика. Ето как едва на шест години изоставих чудесната професия на художник. Бях обезсърчен от неуспеха на рисунка номер 1 и на рисунка номер 2. Възрастните не разбират никога нищо сами, а за децата е уморително всеки път отново и отново да им обясняват.

Наложи се да избира друга професия и така се научих да пилотирам самолет. Летял съм почти навсякъде по света. И да, вярно е, географията ми беше много полезна. От пръв поглед различавах Китай от Аризона. Много е полезно, ако се изгубиш през нощта.

Стана така, че в живота си общувах с куп сериозни хора. Живях дълго сред възрастните. Виждах ги съвсем отблизо. И това никак не подобри мнението ми за тях.

Срещнех ли някой, който ми изглеждаше малко по-проницателен, подлагах го на изпитание с рисунка

номер 1, която все още пазех. Опитвах се да узная разбираема ли е тя, или не. И всеки път ми отговаряха: „Това е шанка“. И аз не отварях дума нито за змии боа, нито за девствени гори, нито за звезди. Заговарях за достъпни за тях неща. За бридж, за голф, за политика и за вратовръзки. И възрастните чувстваха задоволство от познанството с толкова здравомислещ човек.

Глава 2

Ето как заживях самотен, без някого, с когото да разговарям истински, докато не попаднах в пустинята Сахара преди шест години вследствие на повреда. Нещо в мотора на самолета ми беше излязло от строя. И понеже нямаше нито механик, нито пътници, реших, че ще съумея сам да се справя със сложната поправка. Беше въпрос на живот и смърт. Имах вода едва за осем дни.

Ето как през първата вечер се оказах заспал на хилаци мили от обитаема земя. Бях по-изолиран и от корабкрушенец върху сал настред океана. Представите си тогава изненадата ми, когато призори бях събуден от тихичко гласче. То каза:

– Моля... нарисуй ми овца!

– Какво?

– Нарисуй ми овца...

Скочих на крака като гръмнат. Разтърках добре очите си. Огледах се внимателно. И ето че забелязах необикновено момче, което ме гледаше сериозно. Ето най-добрия

му портрет, който по-късно успях да нарисувам.

То се знае, че рисунката ми далеч не е толкова пленителна, колкото модела. Нямам вина. Заради възрастните изгубих доверие в способностите си на художник още на шест години и така и не се научих да рисувам нищо друго освен боа отвън и отвътре.

Захласнах се, облецен от това видение. Не забравяйте, че се намирах на хиляди мили от всяко населено място. А моето момченце не изглеждаше нито изгубено, нито изтощено от умора, нито уплашено до смърт, гладно или жадно. По нищо не изглеждаше като изгубено наред с пустинята дете, на хиляди мили от населените места. Когато най-накрая успях да отроня нещо, го попитах:

- Но... какво правиш тук?

И то тихичко и съвсем сериозно, повтори:

- Моля... нарисуй ми овца...

Когато загажката е толкова впечатляваща, не смееш да не се подчиниш. Колкото и абсурдно да изглеждаше всичко на хиляди мили от обитаемия свят и при смъртна опасност, извадих от джоба си лист хартия и писалка. Спомних си навреме, че съм изучавал най-вече география, история, смятане и граматика и признах на момченцето (леко намусен), че не умея да рисувам. То отвърна:

- Какво от това. Нарисуй ми овца.

Понеже никога не бях рисувал овца, възпроизведох за него една от двете рисунки, на които бях способен. Тази с боата отвън. И занемях, когато чух момченцето да ми отвръща:

- Не-е-е! Не искам слон в боа. Боата е много опасна, а слонът е твърде обемист. При мен всичко е малко. Имам нужда от овца. Нарисуй ми овца.

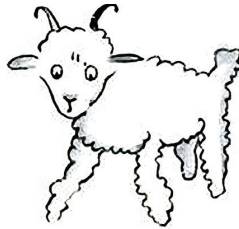
И тогава нарисувах.

То погледна внимателно и отсъди:

- Не! Тази е тежко болна. Направи ми друга.

Нарисувах:

Приятелят ми се усмихна мило и със снизхождение:

- Не виждаш ли, това не е овца, а овен. Има рога...

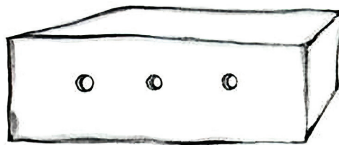
Отново преправих рисунката:

Но и тя беше отхвърлена като предишните:

- Тази е твърде стара. Искам дълголетна овца.

И тогава, от нетърпение да започна разглобяването на мотора, награсках следното:

И обявих:

- Това е кутия. Овцата е вътре.

И установих с изненада, че лицето на младия ми съдник се озари:

- Тъкмо това исках! Мислиш ли, че на тази овца ѝ трябва много трева?

- Защо?

- Защото при мен всичко е мъничко...

- Сигурно ще е достатъчно. Нарисувах ти малка овца.

Той се надвеси над рисунката:

- Не е чак толкова малка... Виж! Заспа...

Така се запознах с Малкия принц.